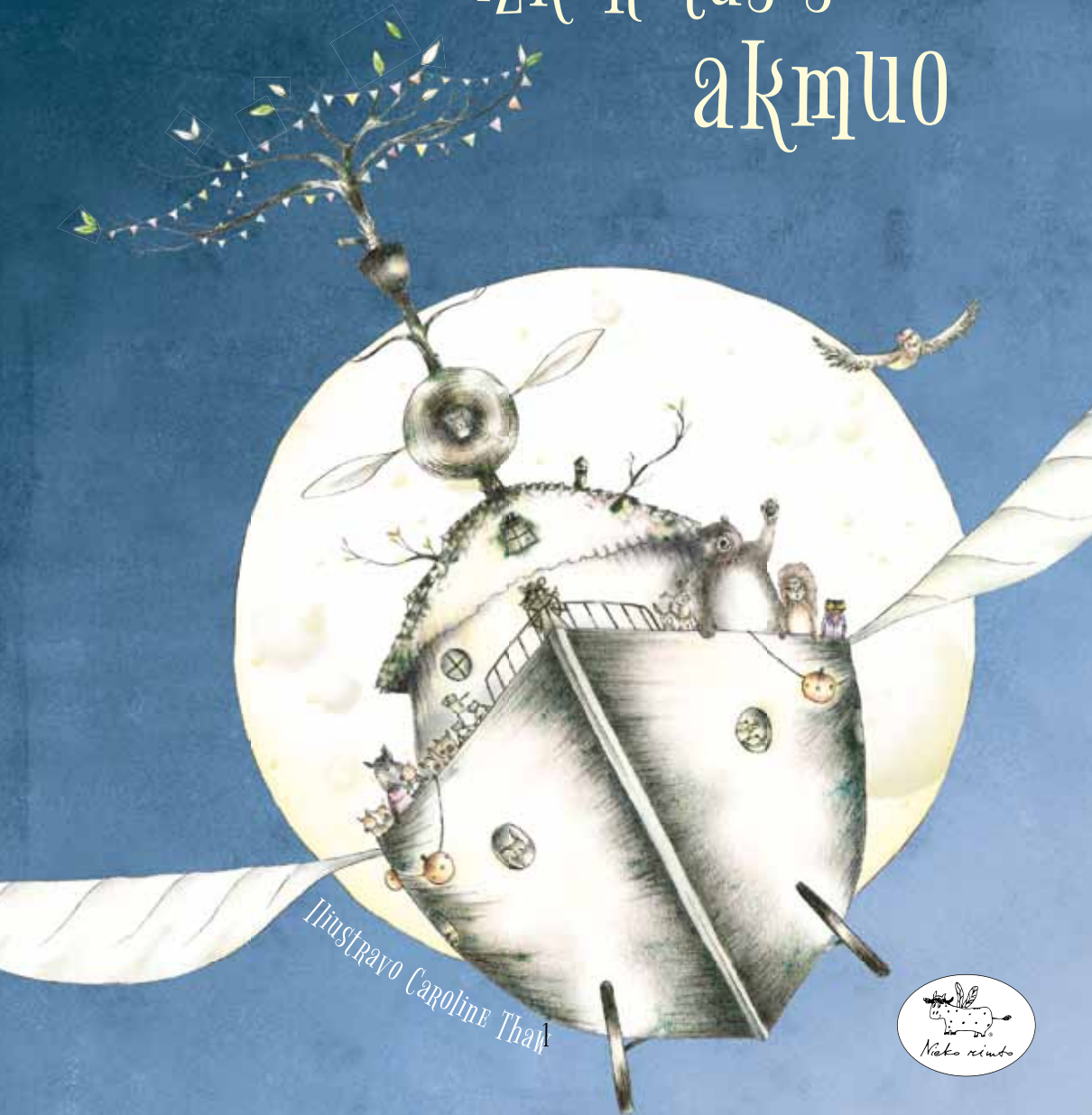

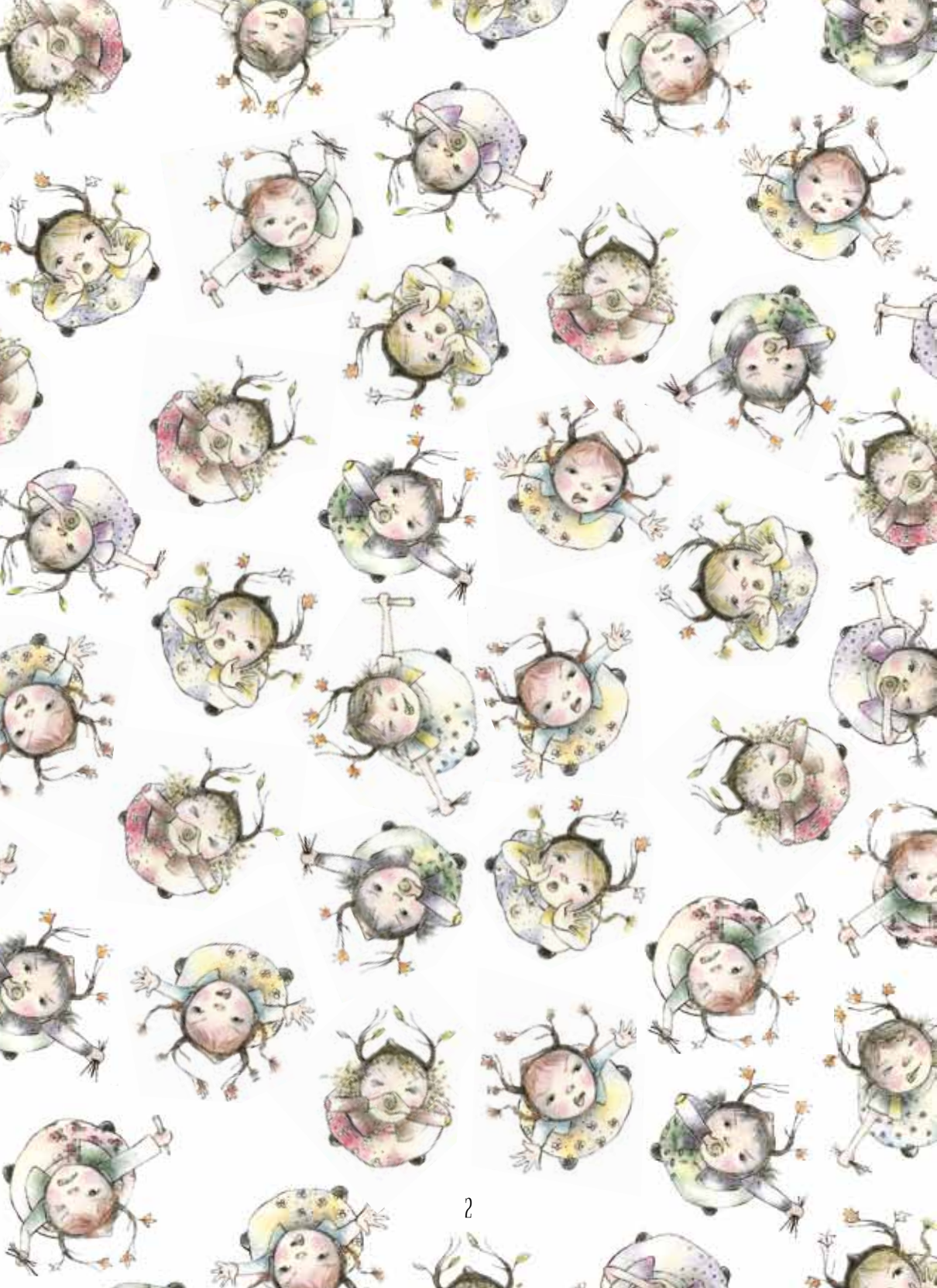
Jana Bauer

Ražaniukė ir užkerėtasis akmuo

Illustravo Caroline Thau

Raḡaniukĕ ir
užkerėtasis
akmuo

Versta iš:
Jana Bauer
GROZNOVILCA IN DIVJA ZIMA
Sodobnost International, Ljubljana, 2017

Martinui, kuris sugalvojo raganiukę

Bendrai finansuojama pagal
Europos Sąjungos programą
„Kūrybiška Europa“

Šis projektas finansuojamas remiant Europos Komisijai. Šis leidinys atspindi tik autoriaus požiūrį, todėl Komisija negali būti laikoma atsakinga už bet kokį jame pateikiamos informacijos naudojimą.

Knygos leidybą remia Trubaro fondas prie Slovėnijos rašytojų sąjungos, Liubiana, Slovėnija.

Ta knyga je bila objavljena s pomočjo Trubarjevega sklada pri Društvu slovenskih pisateljev, Ljubljana, Slovenija.

© Tekstas, Jana Bauer
© Iliustracijos, Caroline Thaw
Pirmą kartą slovėnų kalba 2017 metais pavadinimu
Groznovilca in divja žima išleido *KUD Sobodnost International*, Liubiana, Slovėnija
Išleista susitarus su *KUD Sobodnost International*,
Liubiana, Slovėnija
© Vertimas į lietuvių kalbą, Gabija Kiaušaitė, 2018
© Leidykla „Niekio rimto“, 2018

ISBN 978-609-441-502-9

Jana Bauer

Ražaniukė ir užkerėtasis akmuo

Iliustravo Caroline Thaw

Iš slovenų kalbos vertė Gabija Kiaušaitė

Vilnius
2018

TURINYS

6 Skraidantis laivas

Pabėgimas 15

23 Peštynės

31 Sugrižimas

Ežys gauna naujus namus 35

41 Pirmasis sniegas

Voverė trokšta žinoti 51

Vilkas 59

- Lokio gimtadienis 72
- 81 Baisiaubūnas
- Stebuklingas varpelis 96
- 104 Užkerėtasis akmuo
- Voverė raudona skrybėlaite 113
- 121 Maištas
- 132 Kaip išvyti žiemą
- Laiškas iš Džiunglijos 144

SKRAIDANTIS LAIVAS

– Užsukau arbatos, – vieną žvarbų šeštadienį pasibeldė ežys pas pelėdą kažin koks keistai susijaudinęs, klestelėjo ir ėmė glamžyti staltiesės krašteliu, karančius nuo stalo.

– Ak, štai kaip, – įtariai pasuko snapą pelėda ir nuėjo kaisti ramunėlių arbatos.

– Negaliu sudėti bluosto...

– Pastebėjau, – atsiliepė pelėda.

– Salamandra taip pat nemiega, – pridūrė ežys. – Lokiui, ir tam nemiga!

– Ir lokiui?.. – nusistebėjo krikštamotė.

– Visą mielą dieną su miegapele – matai, ir ji nemiega – stato skraidantį laivą!

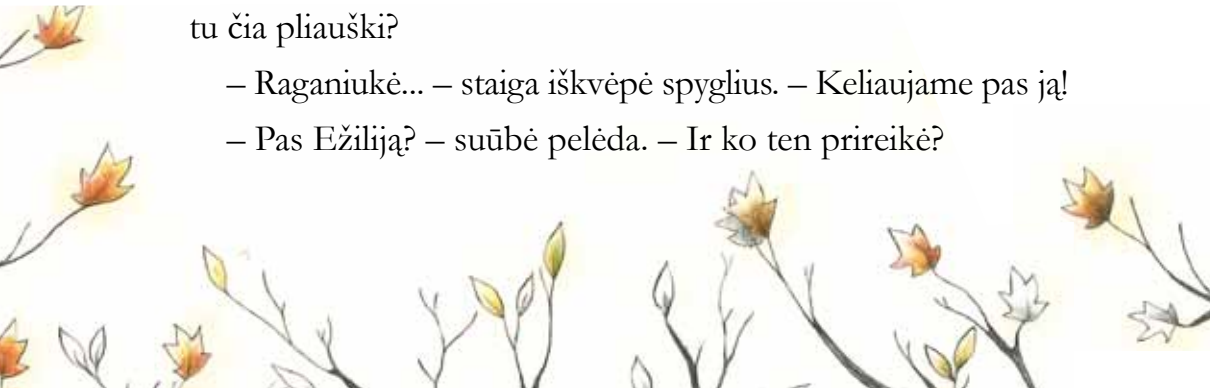
– Skraidantį laivą?.. – pelėdai akys vis labiau plėtėsi iš nuostabos.

Ežys persėdo ant kitos kėdės ir toliau stropiai knibinėjo staltiesę. Staiga pelėda neteko kantrybės.

– Ežy! Liaukis taršęs mano staltiesę! Ir apskritai – apie ką tu čia pliauški?

– Raganiukė... – staiga iškvėpė spyglius. – Keliaujame pas ją!

– Pas Ežiliją? – suūbė pelėda. – Ir ko ten prireikė?

– O kas, jeigu raganiukei pakeliui namo nutiko kas nors siaubingo? Kas, jeigu į jos arbatinuką ėmė ir pataikė perkūno sviestas žaibas? O kas, jeigu mažąją kas nors pagrobė? Ar užkerėjo? O kas, jei...

– Gana! – pertraukė jo svaičiojimus pelėda. – Raganiukė išvyko, nes pasiilgo savo seserų, pusseserių ir tetų. O greičiausiai pasiilgo net ir savo prosenelės.

– Prosenelės?! – pratrūko ežys. – Pati sakei ne kartą, kad ji beviltiška keikūnė, be to, abu puikiai žinome, kad raganiukės prosenelė neturi nė tabako trupinėlio kantrybės!

– Bet...

– Nagi, sutik! Tu juk žinai, kur gyvena raganiukės... – ežys maldaujamai pažvelgė į pelėdą. – Mums žūtbut reikia tavęs...

– Ne... Ne. Ir dar kartą – ne! – papurtė snapą pelėda.

Jų pokalbį nutraukė negirdėtai siaubingas triukšmas lauke. Gaudė ir tratėjo. Vis arčiau ir garsiau... Suklususi pelėda iškišo galvą iš drevės. Ir išvydo atskrendantį keistą daiktą. Jis panėšėjo į laivą su medžiu vietoj stiebo, tačiau tai tikrai nebuvo įprastas laivas. Priminė lyg ir kokį kalnų namelį su styrančiais į šalis sparnais, tačiau nebuvo jis ir namelis... Nors, tiesą sakant, toje nenusakomos išvaizdos skraidyklėje šiuo metu spaudėsi veik pusė Gūdziosios girios gyventojų. Miegapelė, salamandra,

voverė, varlių šeimynėlė, kiškėliai ir net lokys, o kur dar šernė su mažyliais – visi iki vieno spietėsi ten!

– Miegapelė nubraižė skraidančio laivo planą, – pagaliau atskleidė ežys. – O štai aš prikabinau laukinių moliūgų, jei netyčia dar to nepastebėjai.

– Kai kurie jų jau senų seniausiai turėjo būti nugrimzdę į gilų žiemos miegą! – sušuko pelėda, modama sparnu į burzgiantį daiktą ore. – Greitai ims snigti.

– Krikštamote, juk galime tavimi pasikliauti, ar ne? – ežys vienu mauku išgėrė ramunėlių arbatą ir miegapelės švystelėta virve įsiropštė į skraidantį laivą.

Pelėda tik giliai atsiduso, ant galvos tvirtai užsimaukšlino šiltą beretaitę ir leidosi į kelionę. Teisybės dėlei reikėtų pasakyti, kad ir pati negalėjo sumerkti akių. Ak, ta nelemta raganiukė!

– Per kalvas! – pamojo sparnu į pietų pusę ir šovė į orą rodydama kelią skraidančiam laivui. – Labai tikėtina, kad tos kitos raganiukės yra laukinės, – susirūpinusi murmėjo pelėda, – siaubingai laukinės...

Skrido ilgai. Per laukus, pievas ir miškus, o staiga, burgzdami pasukę į kairę, virš apsnigtų viršūnių paniro į tirštą rūką.

Vėjas nesiliovė pūtes ir dienos šviesa po truputį užgeso. Skrido jie ištisą naktį. Į naują rytą – nejaukiai šaltą ir prisisunkusį klampios drėgmės. Netikėtai pakvipo kažin kuo sūriu – tolu moje sušvytavo jūra. Pelėda pasuko į šoną nuo jos. Skriedamas paskui ją laivas įplaukė į dygiais krūmokšniais apaugusį pasaulį.

Šabakštyno viduryje keliautojai išvydo milžinišką seną medį galingomis šakomis. Tame medyje buvo daugybė paukščių namukų, sujungtų laipteliais ir tilteliais. Burzgianti skraidyklė pamažu ėmė leistis – kelionės tikslas buvo pasiektas.

– Aūūū! – sušuko lokys, pirmas iššlepsėjęs iš skraidančio laivo.

Nė vienas langelis neprasivėrė. Nė vienos durelės neprasidarė.

– Ežiiilijaaa! – iš visų jėgų pašaukė miegapelė.

Jokio atsako.

– Gal nieko nėra namie?.. – sumišęs svarstė lokys.

– Vai! O kodėl iš plyšelių piktais žvilgsneliais mus varsto visi tie mažulyčiai veideliai? – garsiai nusistebėjo voverė.

– Hmm... Kažin kokias tūteles spaudžia prie burnų... – tarė lokys.

– Vaje! Turbūt atitraukėme juos nuo pietų, – atsiduso voverė. – Štai voverė baisiai nemėgsta, jei kas ją blaško per pietus.

– Nemanau! – staiga sušuko pelėda.

– Neškime kailį! – sukliko ežys. – Jos turi pučiamąsias tūteles!

Šimtai džiovintų eglės spygliukų bemat užklojo dangų visu greičiu lėkdami tiesiai į nekviestus atvykėlius.

– Ajajai! – skausmingai kiauktelėjo voverė, kai vienas spygliukas pataikė jai į nosies galiuką.

– Į priedangą! – sušuko miegapelė ir visi akimirksniu pasislėpė už skraidančio laivo.

– Žinau, ką daryti. – Ežys paskubomis išsitraukė baltą nosinaitę ir pririšo ją prie šakelės. – Ei! Ei! – mojuodamas šakele ir pamažu braudamasis per brūzgynus artinosi prie medžio. – Mes – draugai! Pažįstame Ežiliją!

Spygliukai bemat liovėsi pliekę dangų. Tūtelės dingo. Veideliai pasitraukė nuo plyšiukų. Kurį laiką nesigirdėjo nė menkausio garselio. Ežys sustojo. Pergalingai pamojo už skraidančio laivo besislepiantiems žvėreliams ir baisingai savi mi didžiuodamasis vienui vienas žengė į priekį.

Tik staiga ėmė ir atsidarė prie medžio šaknų esančios pagrindinės durys. Į lauką išdundėjo keturios mažos raganiukės. Pačiupo ežį už letenėlių, akimoju švystelėjo aukštyn ir nusi-nešė. Tai darydamos viena ant kitos negražiai šūkalojo ir be perstojo kivirčijosi.

- Aš pirma juo pasišukuosiu!
- Pasvajok! Aš pirma jį pamačiau!
- Nuneškime spygliuotąjį šepetį prosenelei, o ši mums duos naujus aulinukus!
- Tauškalai! Prosenelė turi tokių ežių net septyniolika! Geriau paslėpkim jį ir pačios juo sau plaukus kedenkimės!
- Gelbėkit! Mane pagrobė! – nustėręs suklykė ežys. – Jos nori šukuotis manimi! Mažosios akiplėšos!
- Vai, mes juk viską matome, nedorėlės! – barėsi ant raganiukių voverė. – Vaje, tik nieko negalime padaryti!
- O ežys šaukė ir pūškavo, kol kartu su raganiukėmis dingo medyje.
- Dabar praradome ir ežį... – tyliai atsiduso šernė.
- Nieko mes dar nepraradome, – suūkė pelėda.
- O gal galėtume jį iškeisti į riešutėlius? – pasiūlė pūstauodegė.
- Deja, riešutėlių jie nebuvo pasiėmę. Didžiai nusiminę susėdo.
- Užpulkime jas! – striksėjo voverė ryžtingai nusiteikusi. – Įkrėskime joms beržinės košės, parodykim neklaužadoms, iš kokio girios molio esame drėbti!
- Deja, negalim, – tyliai pridūrė miegapelė. – Raganiukių greičiausiai yra visas tuntas, koks šimtas, jei ne daugiau...
- Turime atitraukti jų dėmesį, – garsiai svarstė pelėda. – Išvilioti į lauką ir suklaidinti.

– Ak, taigi surenkime poezijos vakarą! – pasiūlė salamandra.
Išgirdę tokį pasiūlymą, žvėrys ėmė vartyti akis.
– Tik šito cirko mums trūko! – sukriuksėjo šernė.
– Cirkas! – pritariamai linktelėjo pelėda. – Puiki mintis!
– Bet... – bandė įsiterpti nesuprasta salamandra. – Aš...
– Tu būsi juokdarė, – kirste nukirto pelėda. – Šernė su ma-
žyLIAIS bus akrobatai! Varlės galės jodinėti ant kiškių, o lokys
važinės dviračiu.

Nieko nelaukdami sukūrė plakatą. Jame nupiešė sala-
mandrą raudona nosimi ir šalia didelėmis raidėmis išraitė:
„C I R K A S“. Nakčia miegapelė plakatą pritašė prie ra-
ganiukių medžio durų. O rytą iš skraidančio laivo žvėreliai
atbrazdino suolelius ir iš senų apklotų surentė cirko palapinę.

– Cirkas mat, – nusijuokė salamandra. – Greičiausiai niekas
nė neateis.

Kaip tik tą akimirką į palapinę įsiveržė kokie trys šimtai
penkiasdešimt laukinių mergiūkščių nudaužytais keliais ir nu-
brozdintomis alkūnėmis. Piktai grieždamos dantimis, visos
susigrūdo ant išrikiuotų suolelių. Vėliau atlėkusios iš priekinės
eilės išstumdė anksčiau atėjusias. Spjaudėsi ir spygavo, stum-
dėsi ir vaipėsi.

– Šalin, netikėlės! – sugirgždėjo senyvas balsas, kai į pirmą
eilę atšlubčiojo prosenelė.

Ragiukai jai ant galvos jau buvo seni, aplūžę ir apkerpėję. Apsižvalgė, staiga čiupo už ausų vieną raganiukių ir negailestingai ištrenkė iš vietos.

– Nešdinkis, smulkme, – sušvokštė senolė.

Sudribo ant suoloelio ir pasiėmusi žiupsnelį tabako ramiai sau prisikimšo pypkutę.

– Senė besmegenė! – iškošė išmesta mažoji ir nusliūkino į paskutinę eilę.

Pelėda nusilenkė ir atskleidė uždangą – cirkas prasidėjo.

Tuo tarpu voverė su miegapele ėmėsi gelbėjimo operacijos.

Ryte raganiukė iškišo galvą pro duris – žiema buvo tokia pat laukinė ir atšiauri kaip vakar.

Šiaurys pažeme piktai pustė sniegą. Ežys tarsi skradžiai žemę prasmego. Taigi raganiukė nutarė atsisveikinti tik su vovere ir pelėda. Kitų žvėrelių nenorėjo žadinti. O labiausiai mažė tausojosi miegapelės miegą.

Klampodama per pusnis link voverės drevės, raganiukė jau iš tolo išžiūrėjo keistą padarą plačiakrašte skrybėle. Jis visas buvo apsvijęs gebenių lapais. Net į medį atsitrenkė, nes ir akys buvo pasislėpusios po gebenėmis.

– Štai ir aš, štai ir aš – Žaliasis Jurgis! Žiema, žiema, štiš, pranyk! – nuaidėjo keistosios lapuotos būtybės balsas.

Susidomėję neįprastu reginiu, Gūdžiosios girios gyventojai iškišo noseles iš savo urvelių. Kurmis aprašė visa tai savo pasakysčių sąsiuvinyje. Dar pridėjo, kad Žaliasis Jurgis turi spyglius, kurie styro iš po gebenės lapų.

– Taigi taigi, uch, – sukosėjo Žaliasis Jurgis. – Greitai ateis pavasaris, kada tiksliai, dar nežinau, tačiau jis jau pakeliui. Ir tie, kurie tiki voveriūkštėmis ir jų raudonomis skrybėlaitėmis, yra visiškai kvėšos! Jau keliausiu. Tik atminkit, kad tuoj išvysiu žiemą. O jeigu manim netikit, pažvelkite į dangų ir pamatysite pirmąją sugrįžusią iš pietų kregždę!

Raganiukė pakėlė akis į dangų. Ir išties! Snieguotame danguje išvydo kregždę, kuri buvo begėdiškai panaši į juodąjį strazdą. Vis dėlto paukštis buvo per toli, tad aiškiai įžiūrėti negalėjo.

Prieš pranykdama tarp medžių keistoji žalia būtybė dar kartelį atsisukusi sušuko:

– Jei nenorite susirgti, šiukštu nevalgykite ežio džiovintų kriaušelių!

Po šių žodžių žvėrys sulindo atgal į savo urvelius, o raganiukė toliau brido per sniegą. Buvo jau šlaput šlaputelė, net ragiukai ėmė šalti. Pustė vis stipriau ir nuožmiau – staigūs vėjo šuorai skaudžiai gėlė. Po Gūdžiąją girią negailestingai siautė šiaurys.

„Toli nenueisiu“, – pamanė sau raganiukė, kai nuo vieno tokio šiaurio ledinio smūgio veidu tėsėsi į sniegą.

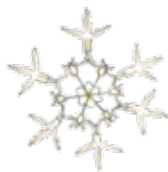
– O tu, pavasari, tu... Tu... Tu visai niekam tikęs! – sušuko laukinei sniego pūgai. – Apsileidęs tinginys! Taip, tu!

Kiek apsiraminsi atsistojo, nusipurė sniegą ir patraukė atgal į Gūdžiąją girią.

Tuo tarpu miegapelės urvelyje ežys nekantriai laukė raganiukės.

– Manau, kad sutikau Žaliąjį Jurgį, – tarstelėjo jam raganiukė.

– Nė kiek neabejoju – tai tikrai buvo jis, – patenkintas šypsojosi ežys.

Laiškas iš Džiunglijos

Ketvirtadienio rytą pavasario vis dar nebuvo. O jergutėliau – dar blogiau! Viskas apledėjo. Ne tik tvenkinys su šaltiniu – medžiai taip pat. Ledu apsitraukė visa, kas prieš prasidedant šalčiams ir speigams nespėjo pasislėpti kur nors šiltai. Vėliau ir sniegas užsiklojo ledine pluta. Daug galingų medžių nepakėlė žvarbaus žiemos spaudimo. Su trenksmu krito senoji girios liepa. Didžiulis ažuolas apvirto šaknimis į blausų dangų. Viskas atrodė kaip po karo: TRIOKŠT, BUM, KEBERIOKŠT! Lūžinėjo medžiai... Girios žvėrys spruko ten, kur saugiau, per tokį siaubingą orą kraustėsi vieni pas kitus ieškodami užuovėjos. Žala buvo neišmatuojama, amžiams pražuvo didelė dalis maisto atsargų...

Miegapelė pasiražė ir išsirangė iš patalo.

– Regis, puikiai išsimiegojau, – nusižiovavo ji. – Ką? Nejau vis dar žiema?

– Fi, dar viena, – paniuręs burbtelejo ežys. – Tik nesakyk, kad ir tu alkana!

Ežys prie lango dairėsi nukentėjusiųjų. Netrukus iš tiesų kai kas pasirodė miglotame danguje. Lėkė tiesiai jų urvelio link ir snapu atsitrenkė į duris.

– Fu. Dar vienas kaulytojas! – sucypė ežys. – Apsimeskime, kad mūsų nėra!

– O gal tai – reumatas! – šūktelėjo raganiukė skuosdama prie durų. – Man smalsu, ar jis iš tiesų toks siaubingas!

– Lebę dėną, – kažin kaip keistai iščirškėjo nepažįstamasis, vos tik raganiukė atvėrė jam duris. – Ėškau ažio iš Gudžosos giros.

Raganiukė su miegapele susižvalgė.

– Greičiausiai iš užsienio... – pakuždėjo raganiukė.

– Atgebėnau lėšką iš tolemų kreštų. Ažiui.

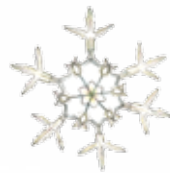
– Regis, kalba apie eži... – spėjo miegapelė.

– O ne, o ne, – murmėjo pasišiaušėlis, – dabar jau net ir iš užsienio užuodė mano kriaušeles!

– Ar čė patėkau? – paklausė keistasis paukštis. – Er čė Gudžioji gira?

– Na, – ėmė kažin ką vapenti ežys, – kaip pažiūrėsi. Kartais čia Gūdžioji giria, o kartais jos nėra... Štai pirmadieniais, pavyzdžiui, jos nėra nė kvapo, antradieniais irgi nepastebėjau, kad būtų...

– Tačiau ketvirtadieniais ji čia su visu girios kvapu! – užbėgo už akių raganiukė. – O šiandien, ak, kokia laimė, juk kaip tik ketvirtadienis!

– Šaunuolė! Fui! – sukliegė ežys kandžiai ir dar pridūrė: – Džiovintų kriausių neturime!

– O! – apsidžiaugė sparnuotasis užsienietis. – Ar šnekate mūsų kalba?

– Mes šnekame savo kalba ir jokia kita, – atkirto ežys. – Jei moki kalbėti, ko maiveisi?

– Na, čia viskas aukštytyn kojom, – paaiškino paukštis, – vietoj šilumos stingdo šaltis, vietoj žalumos – visur baltut balta. Taigi man pasirodė būsią geriau, jei sukeisiu E raidę su A ir atvirkščiai. O kadangi manęs vis tiek nesupratote, apkeičiau dar kelias raideles.

– Stačiokas! – burbtelėjo ežys.

Paukštis ištiesė sparną ir linksmai pakratė ežiui letenėlę:

– Malonu susipažinti, mane vadina batasnapiu. Atvykau iš Džiunglijos šalies. Ieškau ežio – turiu atiduoti jam laišką.

– Laišką? – nudžiugo ežys. – Man? Nuo šeimynykščių? Iš Džiunglijos?

Ežys iš susijaudinimo bemat pastatė ant stalo visą džiovintų kriausių krepšį, pagriebė laišką ir puolė skaityti.

Brangusis mūsų ežiuk!

Čia labai gera, jokių atšiauvių žiemų nėra. Susibičiuliavome su viena dygliuočių šeimyna, kuri jau daugybę metų čia gyvena. Pamanėme, kad tu galėtum susituokti su ju dukra. Tiesa, nuotaka, sužinojusi, kad sergi jūrlige, per daug neapsidžiaugė. Mat ji labai mėgsta jūrą. Tačiau gal galėtum atkelti oru?

Atleisk, kad taip ilgai neparašėme... Nebuvo laiko... Nutiko tiek daug įdomybių! Nepažįstami paplūdimiai, senoviniai kraštai, keisčiausi stebuklai, viskas čia kitaip – vien tik nuotykiškai! Ak, visko nė neišvardysi!

Didelius, nuotykių kupinus linkėjimus iš Džiunglijos tau siunčia

tavo tėtis, mama, seserys, du broliai ir tetulytė

P. S. Senelę, kai ji buvo prie jūros, nupūtė audra. Senelis vedė dar kartą, tačiau ir ji nunešė audra. O mes juk tikrai audringa šeimynėlė, ar ne?

– Vargšė senelė! – atsiduso ežys, o paskui ūmai supyko. – Dešimt metų man nerašė. Nepranešė net, ar sėkmingai nuvyko. Negana to, ir nuotykių negali aprašyti! Ir dar perša kažin kokią dygliuotę, kuriai patinka jūra! Niekur aš nekeliausiu! Fi!

– O dygliuotė išties labai simpatiška, – užsisvajojęs pasakė batasnapis. – Na, kaip dygliuotė, savaimė suprantama.

– Nekeliausiu – nesulauksit, – niršo ežys.

– Brangiausiasis ežy, – ramiai tarė jam raganiukė, – ar tu nori sužinoti, koks tas pasaulis kitoje Gūdžiosios girios pusėje?

– Na, pakraštyje yra kažin kokia nereikalingų daiktų saugykla, paskui dar ūkis su visai draugiškomis avimis, nors, tiesą sakant, jos vis stengiasi perblyti viena kitą. Dar toliau banguoja juodi dirvonai... – vardijo ežys.

– Ne, aš kalbu apie *ta* – tikrąjį pasaulį, – užsisvajojusi pasakė raganiukė, – apie kurią pasakojama laiške. Ten toli, už jūrų marių, ten, kur dar nė vienas iš mūsų nėra buvęs. Aš tai norėčiau...

– Mat kaip, – nusivaipė ežys. – Ir kaip tu ketini iki ten nusigauti? Sustirsi nė pirmo medžio nepasiekusi! Be to, neturi sparnų, kaip perskrisi jūrą?

– Skraidančiu laivu, – išdidžiai pareiškė miegapelė.

– Fu! Su ta griuvena?! – pašoko ežys. – Vos tik pabundi, iškart imi kelti rūpesčių!

– Drybsai sau, tingi, miegi pokaičio, maistas geras, saulė šildo, muzika... – miegapelei suspindo akys.

– Begalinė drąsa, dūžta laivas, senoviniai stebuklai... – užsi-svajojo raganiukė.

– O kaip dulkės ir svilinantys karštis? – tiesiai šviesiai paklausė ežys. – O nepritekliai? Siaubingos ligos, dėl kurių tau nukrinta nosis? Ir plėšikai!

– Plėšikai?! – linksmi šoktelėjo raganiukė. – Ak, viską atiduočiau tik už tokio nuotykių kvapą! O batasnapis mums rodys kelią.

– Niekur nekeliausime, ir taškas, – ežys buvo nusiteikęs laikytis iki paskutiniųjų.

– Ežy, – rimtai tarė raganiukė. – Gavai laišką. Ar ne taip išpranašavo voverė raudona skrybėlaite? Manei, leisiu, kad dėl manęs Gūdžioji giria visiškai užšaltų?

– Tačiau Žalioji Jurgis juk sakė, kad...

– Liaukis, ežy. Juk nesu tokia kvaila, – susiraukė raganiukė. – Žalioji Jurgis tikrai neturi spyglių ir tavo kriaušelės jam nė motais. Tačiau vis tiek ačiū.

– Nė nebandykite manęs į tai traukti – nekeliausiu! – klykė ežys.

Suplėšęs laišką į smulkius skutelius pasislėpė po patalais.

– Ak, gaila, labai labai gaila... – liūdnai papurtė galvą batasnapis. – Tokį kelią... Visiškai perniek. Nors tiesa. Pamačiau sniegą, vis šis tas. Pas mus Džiunglijoje niekada nesninga.

Miegapelė su raganiuke išėjo kasti sniego. Batasnapis prie jų prisidėjo ir spaudžiant speigui kasė iki pat vakaro. Kai danguje suspindo pirmosios žvaigždės, skraidantis laivas išsilaisvino iš sniego ir ledo gniaužtų.

Ežys, vis dar smarkiai susierzinęs, miegapelės urvelyje atsidarė spintelę ir ėmė skaičiuoti džiovinas kriaušeles. Atsiduso, sudribo ant sofos ir skaudžiai susimąstė... Štai tėtis sėdi ant medinio suolo, o jo geltonoje kojineje šviečia didelė skylė. Kiurkso jis taip visą mielą dieną ir užsimerkęs svajoja. Mama štai stato puodą ant krosnies ir verda kompotą. Visada tik kompotą, diena po dienos tokį pat kompotą. O štai ir du jaunėliai išdykėliai broliai! Pasiutę keistuoliai. Mama vis niurna, grasina, kad nevirš kompoto visą gyvenimą, senelis garsiai dainuoja senas ežių dainas. Nė lašelio ramybės. Tačiau vieną dieną tėtis nukėlė kojas nuo suolo.

Atsistojo. Susisiuvo skylę geltonoje kojinėje. Ir išvyko. Visa šeimyna, išskyrus jį. Jis liko namie. Vienui vienas.

Mat bijojo jūros.

Kitą rytą nutiko kai kas tokio, ko nė vienas girios gyventojas nebesitikėjo. BUMBT! Miegapelės namų durys atsidarė su galingu trenksmu. Šiltas vėjo gūsis įsisuko į drevenę, nuo miegalių nupūtė antklodes ir sutaršė visiems plaukus.

– O, pietų vėjau! – raganiukė bemat pašoko. – Mano šiltasis Vėjau Staugūnėli! Tu sugrižai! Kaip tik pačiu laiku! Leisimės į nuotyki. Į tavuosius kraštus. Į PIETUS!

Raganiukė palietė savo ragiukus.

– Ak, jau ima leisti pumpurus! – sušuko ji džiaugsmingai. – Pagaliau! Pagaliau!

Tuo tarpu ežys nuskuodė prie durų.

– PAVASARIS, PAVASARIS! – iš laimės jis net nustėro.

Žiema lauke nebesiautėjo. Ledas tirpo, tekėjo upeliai.

– Dabar jums jau niekur nebereikia keliauti, – ežiui akmuo nuo širdies nusirito.

Staiga stojo mirtina tylą.

– Juk neketinate leisti į kelionę?.. – tankiai sumirksėjo ežys.

– Supranti, ežy, – bandė švelninti padėtį miegapelė, – nuotykiu negalima atšaukti. Nežinau, ar suprasi, bet...

– Ką čia suprasti?! – pratrūko ežys. – Gerai, tu esi paika apsimiegojusi pelė ir trokšte trokšti leistis į mirtiną pavojų ta sena griuvena. Tačiau kam įtraukei į tai Ežiliją? Ne, šito aš tau tikrai neleisiu!

– Brangus ežy, – prabilo raganiukė, – nuotyki būtina pauostyti iš arti. Atsikąsti ir sukramtyti. Kitaip jis liks nesuvirškintas pilve. Keliauk su mumis! Sutik! Iki rudens sugrįšime. Pažadų...

– Iki pat rudens?! – nustėro ežys. – Iki rudens jus bus penkis nutrenkęs žaibas, nors... Koks dar žaibas! Šiandien pat nudardėsit su miegapele žemėn!

– Tačiau miegapelė, raganiukė ir batasnapis įsiutusio ežio nepaisė. Per daug jiems magėjo kuo greičiau leistis į nuotyki.

Iš kažin kur išlindusi saulė smagiai šildė žemę. Milžiniškos sniego pusnys savo svorio spaudžiamos smego ir tirpo. Vanduo sruvo iš visų pašalių. Šaltis ir ledas prašapo kaip blogas sapnas. Žvėreliai budinosi iš žiemos miego ir iš savo guolių atsargiai bruzdėjo į lauką.

– Ak, kokia puiki diena! – sušuko raganiukė.

Atstraksėjo voverė.

– Na, o dabar ši žiema jau raito kulnus! – pasipiktinusi lingavo galvą ji. – Tarsi tai būtų buvęs tik blogas sapnas!

Gūdžioji giria vis energingiau ėmė judėti krutėti. Pasklido žinia, kad kai kurie rengiasi į nuotyki.

– Liksiu namie, – nusprendė pelėda. – Dėl viso pikto, jei netikėtai vėl atkeliautų kokia godi voverė raudona skrybėlaite.

Skraidantis laivas jau buvo paruoštas. Pasiruošusios buvo ir raganiukė su miegapėle. Išvykoje norėjo dalyvauti ir kiškėliai, tik kiškienė jokia būdu nesutiko.

Tačiau šernui pavyko įtikinti šernę, kad jam leistų keliauti į Džiungliją.

– Keliauju aš, tas, kuris niekada niekur nekeliauja, – išdžiūzai pareiškė lapinui.

Lokys taip pat pasiryžo skristi, ypač kai bitės dabar jau pačios gali susirasti maisto. Kurmis, didžiai pakerėtas minties apie nuotykius, pasiruošė naują užrašų sąsiuvinį.

– Seni įpročiai, naujos istorijos, – džiaugsmingai murmėjo sau po nosimi.

Išvydę ūdrą visi nustebę susižvalgė.

– O Džiunglijos gyventojai mandagūs ar nelabai? – paklausė voverė batasnapiu tiesiai šviesiai.

– Gana mandagūs, – atsakė jai batasnapis.

– Tada voverė negali keliauti su jumis, – atsiduso nusivylusi. – Bijau mandagiųjų. Mano vargšė mama visada įspėdavo

tokių saugotis! Sakydavo, kad mandagus – tai tik gerai užsimaskavęs melagis. – Su gumulu gerklėje, pastačiusi uodegą, voverė nusliūkino namo.

Visai prieš pat išskrendant atpūkšėjo ežys – paskui save tįsdamas didžiulį ryšulį, dukart didesnį už kitų.

– Keliauju tik aplankyti, – tarstelėjo jis. – Jokiu būdu neketinu nieko vesti.

O kajutėje jau slėpėsi juodasis strazdas.

– Ar kas nors gali pažiūrėti, ar nėra kur lauke strazdienės? – pašnibždėjo jis. – Keliauju su jumis į pietus. Aplankyti asilų. Jokių nukaršusių varnų. Pasiūlgau laisvės. Aš jums padėsiu, žiauriai gerai išmanau navigaciją ir žemės paviršių... – čirškė jis neužsičiaupdamas, nors, tiesą sakant, niekas jo nė nesiklausė.

Pavasario saulė apšvietė nuotykių ieškotojus – skraidūnus. Variklis suūžė ir laivas triukšmingai pakilo pro kamienus virš medžių viršūnių.

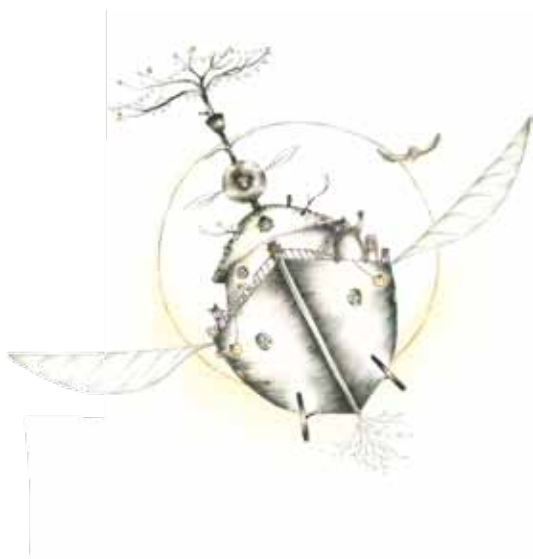
– Tu tik laikyk vairą kaip pridera, – ežys negalėjo susivaldyti nepamokęs miegapelės. O žvelgdamas į apačią iš taip aukštai

sniege galėjai pastebėti juoduoju žemę. Žiema traukėsi, ore sklandė pavasario kvapas.

Keliauninkai mojavo pasilikusiems, spėliodami, kokie nuotyčiai jų laukia ateityje, o žvėreliai proskynoje jiems mojo atgal, mintyse džiaugdami, kad išvengė visų galimų pavojų.

Tačiau visi ligi vieno nekantriai laukė, kada išauš ta diena, kai skraidantis laivas vėl burgzdamas nusileis Gūdžiojoje girioje. O skraidūnai papasakos apie patirtus nuotykius. Ir apie pavojus, kurių išvengė.

„Raganiukė ir užkerėtasis akmuo“ – antroji slovėnų rašytojos Jana’os Bauer (g. 1975 m.) knyga apie išdykėlę raganiukę. Tai taip pat antrasis rašytojos bendras darbas su anglų iliustruotoja Caroline Thaw.

Gūdžiosios girios gyventojus kankina ilgesys – jie taip seniai bematė raganiukę! Tad šie kaipmat sumeistrauja skraidantį laivą ir netrukus visi drauge grįžta į Gūdžiąją girią, kurią aplanko žiema. Bežiemodami raganiukė ir jos draugai sužino, kad draugystė neskaičiuoja riešutų, o už Gūdžiosios girios plyti nuostabus pasaulis, dėl kurio verta įveikti visas baimes.

Redaktorė **Giedrė Kmitienė**
Korektorė **Danutė Ulčinskaitė**
Maketavo „**Nieko rimto**“ dizaino grupė
Tiražas 3000 egz.
Išleido leidykla „**Nieko rimto**“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Išdykėlė raganiukė sugrįžta – ir ne bet kaip, o dideliu burzgiančiu skraidančiu laivu. Gūdžiąją girią (kuri ne tokia jau ir gūdi!) užklumpa šaltasis metų laikas... Taigi metas pokštams ir nutrūktgalviškiems žaidimams lauke – tikras smagamėlis! Tačiau kai kuriems girios gyventojams jis padovanoja ne tik linksmybių, bet ir sunkumų – maisto atsargos pamažu senka, o dar tas užkerėtasis akmuo, galintis susprogdinti visus uogienių stiklainius... Be to, turbūt ne vieną pasaulio gyventoją tokiu metų laiku apninka keistos mintys... Na, kad ir, pavyzdžiui, kas yra būtis?

Sužinok, kaip Raġaniukė atsirado Gūdžiojoje ġirioje!

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

162

ISBN 978-609-441-502-9

9 786094 415029